

איש השלג והארנבת

טינה ב. לאופר

היה זה ערב חורפי יפה. כל הילדים שכבו גבר במיטות ורק הירח האיר על איש השלג שהם בנו במשך היום. ארנבת קטנה ראתה את הגזר שתקעו הילדים לאיש השלג במקום אף ורצתה לסחוב אותו. היא קפצה אליו אך איש השלג היה גבוה מדי ובשום אופן לא יכלה להגיע לגזר. "הי-הי! זה מדגדג" צחק פתאום איש השלג. הארנבת רצה מבוהלת בזיגזג והסתתרה אחרי עץ.

"חזרי! אינך צריכה לפחד!" קרא אליו איש השלג. הארנבת הציצה בזהירות מאחורי העץ ואיש השלג קרץ לה בידידות בעינו. "מאין לי לדעת שאינך רוצה לאכול אותי?" שאלה הארנבת "אם איש השלג כזה יודע לדבר, מי ידע מה הוא עוד יכול לעשות!" "בואי, ארנבת פחדנית!" צחק איש השלג "עוד אף אחד לא שמע על איש השלג שאוכל ארנבות." בקפיצה אחת קפצה ארנבת אליו. "אינני ארנבת פחדנית! וחוץ מזה כל הארנבות הן זהירות וערמומיות. אין לזה כל קשר עם פחד!"

רק אמרה זאת ויונה עברה מעליה וארנבת
קפצה שוב אל העץ כדי להסתתר. איש השלג
צחק וצחק עד שפתאום כדור שלג פגע בו ישר
במצח. הוא ניער את השלג והתחיל בעצמו
להכין כדור שלג. "רק חכי, שובבה קטנה" קרא
וזרק את כדור השלג שלו, אך פגע רק בעץ.
"לא פגעת! לא פגעת!" התגרתה הארנבת
הקטנה שכבר הכינה כדור שלג נוסף. וכך הם
המשיכו במלחמת כדורי שלג, כשסנאי קטן
מצטרף למשחק.
"היה נחמד" שמחה הארנבת ודלגה סביב לאיש
השלג. "כן" אמר איש השלג, הוא נענע בראשו,
הוריד את אף-הגזר שלו ורצה לתת אותו
לארנבת.
"לא, לא" אמרה הארנבת "לא אוכל לקבל
אותו!"
"קחי אותו! תראי שמחר בבוקר יהיה לי כבר אף
חדש." הארנבת הססה, אך לא עמדה בפתוי
של ריח הגזר, אחזה בו ונשכה בקצה החד. אך
מיד חשבה בחשש 'אולי זה כאב לאיש השלג?'.
איש השלג הרגיע אותה ואמר שזה לא גורם

לו כל תחושה רעה, ותוך זמן קצר הגזר נעלם בפיה של ארנבת. איש השלג נהנה מחברתה של הארנבת וביקש שהיא תבוא אליו גם בערב הבא. הארנבת הבטיחה, והייתה מופתעת מאוד כשבערב הבא הגיע שוב. "יש לך אף חדש!" אמרה בשמחה. "כן, הרי אמרתי שאפשר לסמוך על הילדים" אמר איש השלג. "ואיך הם, הילדים?" שאלה ארנבת בסקרנות. "הם מצחיקים והם אוהבים שלג כפי שגם אני אוהב אותו. האם לספר לך עליהם?" "הו, כן" שמחה הארנבת ודילגה סביב איש השלג. וכך קרה שהארנבת ביקרה אצל איש השלג כל ערב כדי שיאכיל אותה בגזר-אף שלו ויספר סיפורים על הילדים. זו הייתה תקופה נחמדה, איש השלג לא היה יותר בודד בערבים והארנבת לא הייתה יותר רעבה. כי לחיות בר חורף הוא עונה קשה ביותר וקשה להם למצוא מזון. אך ערב אחד הארנבת חיפשה לשווא את חברה איש השלג. הוא נעלם. היא חיפשה אותו בכל פינות הגן כי חשבה שרק הסתתר איפשהו, אך לא מצאה אותו באף מקום.

ואז בא הסנאי והתיישב ליד הארנבת. "הוא לא אמר שירצה ללכת מכאן" אמרה ארנבת בצער. "אל תדאגי, ארנבת. את יודעת הרי שאנשי שלג לא יכולים להישאר לתמיד. האם לא הרגשת שמתחיל להתחמם?"

"בוודאי, זה משמח אותי מאוד ולכן גם באתי הנה יותר מוקדם מאשר רגיל, כדי לספר זאת לאיש השלג. השלג נעלם סוף-סוף וקל יותר למצוא דבר מה לאכול."

ובאותו הרגע הבינה הארנבת מדוע איש השלג כבר לא נמצא בגן. בוודאי, הוא נמס, היא בכלל לא חשבה על כך. היא התביישה נורא "הרי הייתי שמחה כל כך כל היום" אמרה. הסנאי הביט עליה ואז צחק "לא צריך להתבייש בגלל שמחה. להפך! וחוץ מזה ידיך איש השלג היה גם הוא שמח. הוא אמר שהוא שמח שלחיות יהיה קל יותר בבוא האביב.

"הוא אמר עוד משהו?" שאלה הארנבת בהתרגשות. "כן, הוא אמר שהוא עייף מאוד מרוב העמידה במקום אחד. ועוד משהו, שצריך סבלנות וגם לסמוך על הילדים. אולי לך ברור למה הוא התכוון?"

הארנבת לא חשבה הרבה "כן, אני מאמינה שכן" אמרה ולא הייתה כבר כל כך עצובה. "ואולי תרצה שאספר לך אחדים מהסיפורים על הילדים ששמעתי מידידי איש השלג?" "או, אשמח מאוד לשמוע אותם!" שמח הסנאי. הם נדברו לערב הבא וכך קרה שעכשיו הארנבת והסנאי היו נפגשים באופן סדיר. האביב בא ועבר, ואחריו הקיץ, אחר כך הסתיו ובסוף גם החורף. בדרך כלל חיות בר לא אוהבות חורף, אך הארנבת שמחה מאוד כשפתיתי השלג הראשונים דגדגו לה באפה. היא רצה מהר אל העץ שעליו גר הסנאי "סנאי, תתעורר מהר! שלג יורד!" הסנאי הוציא את ראשו המנומנם מהחלול שלו "זו סיבה טובה כדי להמשיך לישון" ענה לארנבת. "אבל לא" הפצירה בו הארנבת "אינך מבין מה פירוש הדבר?" לא, הוא לא הבין מה כוונתה של הארנבת, אבל בכל זאת ירד לידידה שלו. "הה, סוף-סוף! בוא מהר" אמרה הארנבת ודלגה בקפיצות כל כך ארוכות שהסנאי בקושי יכול להספיק אחריה. הוא רצה למחות אך הארנבת בדיוק אז נעמדה על רגליה האחוריות ומשכה

באפה מול הרוח. "אני יכולה כבר להריח" אמרה בשמחה.

גם הסנאי הוציא את אפו מול הרוח. "מה את מריחה?" שאל.

"את גזר-האף של איש השלג" ענתה הארנבת והמשיכה לקפץ הלאה.

ואמנם, עוד טרם הגיעו לגן יכלו לראות אותו מרחוק. הוא עמד שם, לבן, גבוה, חובש כובע ועם אף-גזר נהדר. הארנבת קפצה סביבו והסנאי טיפס עליו והסתתר בתוך הכובע.

"קו-קו" קרא והסתתר שוב.

איש השלג התחיל לצחוק "אי, זה מדגדג" קרא. "הידד, הנך שוב כאן!" שמחה הארנבת והתחילה לעשות גלגולים מרוב שמחה.

איש השלג צחק, הושיט לה בנימוס את הגזר שלו ושאל האם הארנבת והסנאי רוצים לשמוע עוד איזה סיפור.

"אבל כמובן!" ענו שניהם ביחד ופינו להם מקום ישיבה נוח על הדשא שמתחת לשלג.

והוא התחיל לספר להם סיפורים מארץ אנשי השלג, שבו הכל רק לבן. והידידים שמעו במתח רב ושמחו שהילדים בנו איש השלג כזה טוב ומעניין.